

Preek Matteüs 28:20, 8 oktober 2017mi, thema basisschool 'God is je gids, Hij is altijd bij je', nr 570, JWB / RJV.

votum en zegengroet		
zingen	Ps 116:1,3(t),7(t),8(t),10	
bidden		
uitleg thema		JWB
zingen	Onderbouw: Heer U kent... Themalied: God heeft een plan	Kinderen podium
lezen	Psalm 121 Matteüs 28:16-20	2x kind
Zingen	'Uw woord is een lamp' E&R 63 2x	
tekst	Matteüs 28:20 BGT	
preek	(= verhaal)	
gedicht	'voetstappen in het zand'	2x kind
zingen	Bovenbouw: God van licht	Kinderen in band
belijdenis		2x kind
zingen	Ps 139:1,6 (school)	
collecte		
zingen	Gk 167:1,2,3 (canon: man vrouw)	
zegen		

Uitleg thema: 'God is je gids, Hij is altijd bij je'.

Afgelopen maanden thema, deze week nog meer. Donderdag (groot)ouders. Boven de deur in de school: en vergeet nooit: Ik ben altijd bij jullie totdat de nieuwe wereld komt, Matteüs 28:20.

1

(klik) Twee dingen:

- de Heer is altijd bij je
- de Heer wijst de weg

Over gids gewerkt: Voorbeelden van leiders: kind in een kruitwagen, panda op zijn moeder.

Een klas, allerlei huizen, wegen die je aan elkaar zet. Gewerkt over plattegronden, voetstappen op de grond, dieren en voertuigen laten eigen spoor achter.

Voorbeelden van kaarten, de bijbel als kaart.

Ontdekkingsreizigers, oa de ruimte en planeten, een gids met een paraplu

Motortje op zonne-energie; erg leuk, maar thema??

Vanuit de bijbel uitgewerkt:

God is altijd bij je: Langs het kruis met je verborgen en openlijke angsten: opgeschreven; aan het kruis, de Heer Jezus neemt het weg.

Bijbelverhalen: Mozes door de Schelfzee. Voor mij nagespeeld, Abraham die niet wist waar hij heem moest: naar het onbekende land.

De ark van Noach: God leidt de dieren naar de ark.

Veel Psalmen: 121 (ik zie op.. waar is mijn hulp): 139 (God is overal)

Gedicht: voetstappen (gaan we nog horen).

Een klas: lijst met allerlei dingen die je aan God kan vragen.

Hij zou toch meegaan?!

Doet ook denken aan zomerproject: Denk aan Mij bij alles wat je doet (thema van zomerproject), dan baan ik voor jou de weg (Ps 86:11)
God is je gids op de reis van je leven.

Liederen zingen. Eerst bovenbouw: staan, beetje helpen, dan onderbouw.

Gemeente van Christus, gasten, jongens en meisjes,
Christine zucht.
Ze ziet er tegenop.
Morgenvroeg moet ze op weg.
Die lange reis, zo ver lopen.
De bergen in, door donkere bossen.
Gevaarlijk - ze weet niet wat ze allemaal tegenkomt.
En vooral: *'kan ik de weg wel vinden?'* denkt ze,
'welke kant moet ik op?'
De bergen over, naar het Zuiden, dat is het enige wat ik weet.
Daar ligt de stad van de koning; daar moet ik heen'.
Christine wil graag naar de koning toe.
Was ze er maar alvast...
Ze ziet zo op tegen die hele reis.
Ze zucht nog eens.

Aan een ander tafeltje in de herberg waar ze zit (zeg maar: een klein hotel),
zit een man. Ze had hem nog niet goed gezien.
Maar hij draait zich om en kijkt haar aan.
'Zo,' zegt hij, *'dat zijn diepe zuchten. Jij hebt het vast niet makkelijk'.*
En hij kijkt er zo vriendelijk bij, dat Christine zich meteen veilig voelt.
Ze kent die man niet, maar ze voelt meteen dat hij te vertrouwen is.
'Ja', zegt ze, *ik zie er tegenop.*
Ik moet morgen op reis, naar de stad van de koning.
Dat is zo ver.
Wat kom ik onderweg tegen?
Ik ben bang.
En vooral - ik weet niet of ik de weg wel kan vinden'.

Weer kijkt die man haar zo vriendelijk aan.
'Ik snap het.
Het is ver, geen makkelijke wandeling.
Je kunt inderdaad verdwalen.
Zal ik je helpen?
Ik weet de weg'.
Dat is een mooi aanbod!
Dan hoeft ze niet alleen.
Dat voelt veel veiliger.
En hij weet de weg.

Ze praten nog een tijd, die avond.
Jos, zo heet de man, vertelt van alles.
Vooral over de stad van de koning.
Hoe mooi het daar is.

Hij zou toch meegaan?!

En hoe vriendelijk de koning is.
Het zijn precies de verhalen die Christine ook al van anderen gehoord heeft.
Jos weet waar hij het over heeft; is hij er al geweest?
Ze merkt het steeds meer: hij is echt te vertrouwen.
Ze weet het zeker: ze gaat met hem mee.
Ze spreken af: de volgende morgen om acht uur vertrekken ze.
Hier vanuit de herberg.

Christine is op tijd klaar.
Maar waar is Jos?
Ze vraagt het de man van de herberg: *'ik zat gisteravond met iemand, met Jos. We hadden een afspraak; we zouden samen gaan. Maar hij is er niet. Weet u ervan?'*
'Ja zeker, hij was hier vanmorgen vroeg. Hij vroeg me om dit aan je te geven.'
Christine krijgt van de eigenaar een vel papier.
Ze maakt het open, ze leest:

(klik) Beste Christine, ik wijs je de weg:

- **Neem de smalste weg**
 - **Wees voorzichtig en vriendelijk**
 - **Let op de vrienden van de koning**
- Dan zul je er komen!**
Jos

Wat valt dat tegen!
Hij zou met haar meegaan.
Hij zou de weg wijzen. Hij zou haar helpen. Ze zag het helemaal zitten.
'Moet ik nu toch alleen?
Wat heb ik aan deze aanwijzingen ?
Het is niet eens een kaart van de weg die ze moet volgen.
Alleen maar een paar regels.
Zo kom ik er toch nooit?'

Maar ze moet wel.
Ze wil naar de koning.
Over de bergen heen, door de bossen.
En ze gaat.
Ze komt buiten, daar staat nog één richtingwijzer.
Die wijst inderdaad naar de bergen.
En ze begint aan haar lange tocht.

(...)

Wat nu - de weg gaat opeens twee kanten op.
Rechtdoor gaat een mooie, brede weg.
Daar hebben al veel mensen gelopen, dat is duidelijk.
Maar naar rechts is ook een klein weggetje, veel smaller.
Waar moet ze heen?

Waarom is Jos er nu niet?

Hij zou toch meegaan om mij de weg te wijzen?

Hij zou toch meegaan?!

Ze kijkt naar dat smalle weggetje.
Dat gaat de verkeerde kant op.
Dat weggetje gaat niet richting de bergen.
Dat weggetje gaat het een heel stuk terug.
Dat moet ze niet doen; dat is de verkeerde kant op.

(jongens en meisjes? Wat zouden jullie doen? ...
Waar moet Christine heen?
Wie zegt: rechtdoor, de grote weg richting de bergen? ...
En wie zegt: de smalle weg, die de verkeerde kant op gaan?)

Christine loopt door.
Ik moet naar de bergen, denk ze, hier hebben al veel mensen gelopen.
Ze loopt heerlijk, het loopt gemakkelijk, een beetje naar beneden.
Maar wat gek: die brede weg gaat langzaam ook de verkeerde kant op.
Eerst merkt Christine het nog niet zo erg, maar opeens ziet ze het.
Ze loopt niet meer richting de bergen.
Klopt dit wel? Loopt ze wel goed?
Had ze toch de andere weg moeten nemen?
Wat stond er ook al weer op de brief van Jos over de smalste weg?
Maar ja, die ging de verkeerde kant op.
Had ze die toch moeten nemen?
Wat moet Christine doen? Terug?
Nee, ze loopt toch maar door.

Dan komt Christine twee jongens tegen.
'goedendag meisje, waar moet je naar toe?'
'Ik ben op weg naar de koning', zegt Christine.
'Ik ben bang dat je er dan zo niet komt', zegt Peter (zo heet de ene jongen, de ander heet Johan), *'heeft Jos niet gezegd, hoe je moet lopen?'*
'Nee, Jos is er niet.'
Hij zou meegaan om mij de weg te wijzen?
Hij heeft alleen een papier gegeven...'
Johan glimlacht: *'en wat staat er op?'*
'Neem de smalste weg'.

Misschien moet Christine dat toch maar proberen, de smalste weg.
Ze keert om, zwaait naar Peter en Johan en gaat terug naar de splitsing.
'Wel een beetje dom van me', denkt Christine.
'Had ik nu maar in één keer geluisterd'.
Ze komt weer terug bij de splitsing.
Nu neemt ze dat smalle weggetje.
Het blijft raar, zo de verkeerde kant op.
Maar kijk nu, na een paar bochten gaat het pad wel richting de bergen.
Zou het dan toch kloppen?

Verderop zijn er weer twee wegen.
Twee keer een smalle weg.
Welk pad moet ze nu volgen?
Weer weet ze niet wat ze moet.
Waarom is Jos er nu niet.
Hij zou toch meegaan om de weg te wijzen?

Hij zou toch meegaan?!

Ze weet het gewoon niet.
Opeens schrikt ze.
Een stuk verderop valt een boom om, dwars over het ene pad.
Daar kan ze dus niet meer langs.
Dan maar de andere kant op.
Christine wordt bang: *'Vallen er nog meer bomen?
Straks kom ik een hond tegen, of een vos'*.
Christine loopt door, maar kijkt steeds om zich heen.

Gek, er zit steeds een liedje in haar hoofd.
Welk lied is dat nou?
*'Ik weet dat hij je helpt, ik weet dat hij je kent.
Dus stap uit je boot, durf op water te lopen.
Wees maar niet bang'*.
Van dat liedje wordt Christine rustig: *'Wees maar niet bang'*.
Steeds als ze het liedje zingt, denkt ze aan de koning, zijn paleis, zijn stad.
En dan voelt ze zich ook wat minder alleen.
Ze denkt nog steeds: ***Waarom is Jos er nu niet.
Hij zou toch meegaan om de weg te wijzen?*** maar voelt zich toch een beetje minder boos.
Alsof Jos er toch een beetje bij is.

Hé, er komen meer mensen aan.
Gelukkig, er zijn hier zoveel wegen en richtingen, nu kan ze de weg vragen.
Maar de eerste die aankomt, reageert niet eens: *'Meneer, mag ik wat vragen?'*
Maar hij loopt gewoon door, het linker pad op. Wat een chagrijn.
Daar, een heel groepje mensen: *'Weet u de weg naar de koning?'*
*Ah joh, wat moet je bij de koning?
Denk je dat bij je hem welkom bent?
Je kunt het beter zonder de koning proberen, hoor!*
En ze lopen verder over het middelste pad.

Nog een groepje mensen. *Weet u de weg naar de koning?*
Jazeker, zeggen ze: *ga jij ook? Wat fijn, wij gaan ook naar de koning.
Ga met ons mee, het is nog een heel eind, maar we lopen samen.
Het gaat ook langzaam, we zorgen een beetje voor elkaar.
Dan moeten we soms even op elkaar wachten of we dragen wel eens iemand.
Het is zo fijn als je mee gaat, jij bent sterk, je kunt ons helpen.*

Dan komen een paar anderen mensen naar Christine.
*Wij gaan ook naar de koning, zeggen ze, je kunt twee wegen nemen.
Rechtdoor, dat is omweg, je moet helemaal om het land van deze boer heen.
Wat je ook kunt doen: ga met ons mee, over dit hek klimmen, door het maisveld
en de plank over de sloot en dan kom je op dezelfde weg.
'maar daar staat een bord' zegt Christine, 'verboden toegang, gevaarlijk.
En je loopt alle mais stuk'.*
Zelf weten, maar de andere weg is echt een heel stuk om.

Wat moet Christine doen?
Met deze groep mee over het hek klimmen? De mais stuklopen?
Of met die anderen mee, langzaam, vrienden van de koning, samen?

(jongens en meisjes, wat zouden jullie doen? Wie klimt over het hek?
Wie gaat met de vrienden van de koning mee?)

Gelukkig, Christine neemt de lange weg.
Soms heeft ze er haast spijt van, het is ver en zwaar.
Maar als ze dan samen het lied zingen: *'Ik weet dat hij je helpt, ik weet dat hij je kent. Dus stap uit je boot, durf op water te lopen. Wees maar niet bang'*.
Dan weet ze, dat ze de goede keus gemaakt heeft.

En ja hoor, eindelijk - daar is de stad van de koning.
Wat is Christine moe. Wat was het ver. Maar ze is er.
Ook zonder Jos is ze er gekomen.
Dat briefje heeft wel wat geholpen.
Maar **waarom was Jos er zelf niet.**
Hij zou toch meegaan om de weg te wijzen?

Opeens staat hij voor haar.
Ze wil boos worden: *waarom hebt u me alleen laten gaan?*
U moest toch die kant op?
Maar ze kan alleen maar vragen: *'waar was u nou?'*
Ik was bij je, zegt Jos.
Ik heb je de hele tijd in de gaten gehouden.
Je keek op het bord bij de herberg; je lette op de bergen.
Ik heb ook gezien dat je eerst verkeerd liep.
Je nam de brede weg. Ik dacht, ze draait wel om, ze denkt aan mijn briefje.
Maar je liep maar door, toen heb ik Peter en Johan naar je toegestuurd.
Ik was zo blij dat je terug ging, en toen dat smalle pad koos, dat de verkeerde kant op lijkt te gaan.
Want dat brede pad - dan was je nooit hier gekomen!
'Was u niet boos om me, dat ik verkeerd liep?' vraagt Christine?
'Ik was vooral blij, dat je omdraaide en ik vond het zo jammer voor je dat je extra terug moest lopen'.

Weet je nog, een stukje verder: die boom die opeens om viel?
Je schrok hè, ik liet die boom vallen.
Ik maakte je duidelijk waar je heen moest en je niet weer verkeerd zou lopen.
En dat lied dat in je hoofd zat?
Dat kwam je bekend voor, hè? Dat heb ik de avond voor je weg ging staan zingen onder je raam, bij de herberg.
Ik wist dat je het nodig zou hebben.
Ik heb je dat lied meegegeven voor onderweg.
En ik heb ervoor gezorgd dat vrienden van mij ook naar de koning gingen.
Ik had ze gestuurd, ze kenden mij.
Fijn, dat je met hen meeging en ook hen kon helpen bij mij te komen.
En samen kozen jullie de goede weg.

Ik heb je de weg gewezen.
Je had m'n briefje.
En ik was erbij, ook al zag je dat niet.
Ik was je gids.
Én ik was altijd bij je.
Kom, ik neem je mee naar mijn vader.

Hij zou toch meegaan?!

*'Wacht even', zegt Christine, 'dat is heel aardig.
Maar ik moet naar de koning'.
Dat klopt, zegt Jos, Ik neem je mee naar mijn vader.
De koning is mijn vader.
Ik ben prins Joshua. Maar je mag Jos zeggen.
Kom, we gaan.*

* * *

Mooi verhaal? Ds.Vreugenhil en ik hebben het samen gemaakt.
Dat gaat natuurlijk over de Heer Jezus. Josua, Jesus, Jezus.
De Zoon van de Koning.
Hij wijst je de weg.
Hij is je gids. En hij is altijd bij je.

Hij geeft je een briefje mee. Een hele bijbel.
Met genoeg aanwijzingen.
Daar moet je je aan houden, dat wijst de goede weg.
De Heer Jezus zei dat voor Hij zelf naar de hemel ging (voordat Hij naar de stad van de Koning ging).
We lazen dat in de bijbel: *mensen moeten mijn leerlingen worden en ze moeten zich houden aan alles wat ik opgedragen heb.*
Volg mijn aanwijzingen.
Laat je door mij de weg wijzen.
De smalle weg, ook al lijkt die soms de verkeerde kant op te gaan.
De bijbel is onze gids, de bijbel van God.
Dat is ons briefje waarop staat hoe we moeten lopen.

7

Maar ook: Hij is er zelf bij.
Dat zie je niet. Dat merk je niet steeds.
Maar Hij is er wel.
Dat zei Hij ook: 'En vergeet nooit (ook al zie je het niet altijd): Ik ben altijd bij jullie, totdat de nieuwe wereld komt'.
De Heer Jezus, de Zoon van God, zegt: Ik laat je niet alleen lopen.
Ik ben erbij.
Soms laat Ik je zien waar je heen moet.
Vaak Ik stuur mensen die jou meenemen.
Ik kan je zomaar een lied in je hart geven - waardoor je angst verdwijnt.
Ik kan dingen laten gebeuren waardoor je weer op de goede weg komt.
Ik zie waar je bent en ik hou je in de gaten.
Want Ik wil dat je er komt.
Ik wil dat je bij mijn Vader komt, in de stad van de Koning.
In de hemel, bij God zelf.

Ook al zie je hem niet: Hij is erbij, altijd!
Dus volg de gids. Volg de aanwijzingen.
En vertrouw dat je er komt, met Hem!
Amen.

Hij zou toch meegaan?!